

Jessica Cunsolo

SERIA
RĂMÂI CU MINE

Primele atingeri

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Dintotdeauna am suferit de această afecțiune groaznic de dezavantajoasă: se cheamă tulburare de orientare. Tulburarea e diagnosticată de mine, evident, dar sunt aproape sigură că asta este, așa că, de fapt, nu e vina mea că mă descurc cu greu prin labirintul acesta cunoscut drept liceul King City.

Clopoțelul sună și elevii, ca niște animăluțe, se dezlipsesc de grupurile lor sau de dulapuri și se duc spre clasă. La naiba. O să întârzii și nici acum n-am idee unde am prima oră. Nu mă ajută deloc faptul că nu pot merge prea repede, pentru că săptămâna trecută m-am lovit și rana încă nu s-a vindecat.

Când am ajuns aici dimineață, secretara aceea tăioasă m-a expeditat doar cu o hartă și cu un „succes” sec. Să mergi la o altă școală după ce semestrul a început deja de o lună și jumătate e destul de greu – faptul că stau cufundată într-o hartă strigă pur și simplu: „Nou-venită, mâncați-mă de vie!”, ca să nu mai spun că mi-a distrus și planul pe care îl aveam, să trec prin clasa terminală fără să atrag prea mult atenția asupra mea. Nu că aș fi în stare să citesc harta aceea. Cum am spus: tulburare de orientare.

După ce am scos iar orarul, am văzut că la rubrica de nume, imprimată sus, scrie *Amelia Collins*. E un nume frumos de data asta, dar o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu el.

Am mai citit o dată numărul sălii, pe care deja îl memorasem, de parcă recitindu-l m-ar fi putut transporta prin magie la ea. Am aruncat o privire la telefonul meu nou-nouț și am pufnit enervată când am văzut că mai aveam doar cinci minute să ajung în clasă.

— La naiba, bombăn eu, zorind orbește pe hol, în timp ce caut în rucsacul de pe umăr harta școlii – chiar nu-mi place să întârzii.

Nefiind prea atentă pe unde merg, privirea îmi este obturată de un grup de băieți uriași umblători. Vorbesc și râd între ei – plimbându-se pe coridoare de parcă toată școala ar fi a lor. Fără să încetinesc pasul, mă lipesc de un perete și bag mâna în geantă să scot harta. Instantaneu, sunt împinsă înapoi în timp ce mă ciocnesc de o protuberanță din cărămidă și abia reușesc să nu cad în fund. Cine proiectează un perete atât de tâmpit, încât să iasă așa în afară?

Toate lucrurile mele se împrăștie peste tot, iar eu le adun în grabă, după care mă întorc repede, doar ca să nimeresc nas în nas cu ceva tare și omenesc, dacă înjurăturile colorate pot fi un indiciu. Lucrurile mele cad iar pe jos, în timp ce durerea din coaste se intensifică.

Perfect. Pur și simplu perfect.

— Ești chioară? Nu vezi că merg și eu pe aici? mârâie o voce.

Privirea mea întâlnește ochii agitați și cenușii ai celui mai superb băiat pe care l-am văzut vreodată. Este membru al grupului de uriași umblători pe care îl văzusem înainte – înalt, cu umeri lați și cu o strâmbătură pe față.

Are o atitudine groaznică. Într-o oarecare măsură era și vina lui, dacă nu mai mult, fiindcă zgârie-norii trebuiau neapărat să se deplaseze în linie orizontală pe hol, dar chiar nu vreau să atrag și mai mult atenția asupra mea.

— Îmi cer scuze, spun eu, aplecându-mă să-mi adun lucrurile.

— Creierul tău nu poate să le comunice picioarelor pe unde pot și pe unde nu pot să meargă? Dacă n-ai observat, era cineva în fața ta, ceea ce înseamnă că trebuie să te dai la o parte, țipă el, cu dosarul în brațe.

În jurul nostru se adună un mic grup de persoane care sunt clar interesate să o vadă pe amărâta care a fost atât de proastă încât să stârnească furia nesimțitului intolerant.

Mai întâi gândește, Amelia. Nu spune vreo prostie. Trebuie să ții capul plecat și să termini anul neobservată.

— Scuză-mă. Sunt nouă aici și chiar nu știu încotro s-o iau.

Mă ridic cu lucrurile adunate și îmi dau din ochi părul blond roșiatic.

— Știi cumva unde e sala 314?

— Ești nouă, nu chioară. Nu căuta scuze ca să-ți acoperi prostia. Tai-o din fața mea cât încă mă port frumos, se strâmbă el și își trece mâna prin părul blond.

Asta înseamnă pentru el a te purta frumos? Fețele uimite ale celorlalți uriași umblători și mulțimea tot mai mare mă înconjoară din toate părțile, iar eu fac exact opusul pierderii în mulțime. Pentru că nu vreau să ies și mai mult în evidență, îmi stăpânesc furia și nici nu mă uit la el când plec.

— A, ia uitați-vă, are și idei bune în creierul ăla altfel inutil, îl aud eu spunându-le prietenilor, ca și cum bădărația face parte din construcția lui genetică.

Până aici. Mă întorc și mă apropiu de el, uitându-mă drept în ochii lui cenușii, cu ochii mei căprui mici.

— A, presupun că până la urmă creierul ei e sută la sută inutil, le spune el prietenilor.

Se apleacă pentru a ajunge la înălțimea mea, cu șapte centimetri mai mare decât de obicei grație superbelor mele platforme bej, și se uită în ochii mei, vorbindu-mi ca unui copil.

— Vrei să-ți desenez o hartă care să-ți arate cum s-o tai *naibii* din fața mea? Întreabă el rar, subliniind înjurătura.

— Nu, mulțumesc, spun eu calm și potolit. Dar pot să-ți desenez eu o hartă, ca atunci când îți voi spune să te duci dracului, să știi exact pe unde s-o iei.

Toată lumea care stătea pe holul acum plin inspiră zgomotos și își oprește respirația, privind scena. După fețele pe care le au nesuferitul blond și uluit și amicii lui, se pare că nimeni n-a îndrăznit vreodată să-i spună așa ceva.

El se apropie mult de fața mea și mârâie:

— Ascultă aici, tu...

— Nu, tu să ascuți, imbecilule, spun eu calmă. În primul rând, dispari din fața mea, îți miroase respirația de la rahatul pe care îl scoți pe gură. În al doilea rând, penisul face parte din corpul tău, nu din personalitatea ta — îl împing din spațiul meu personal —, așa că îți sugerez să-ți scoți capul din fund și să-ți dai seama că nu ești singur în școala asta afurisită. Poate că, dacă tu și zgârie-norii tăi umblători n-ați trece ca buldozerul pe hol în linie dreaptă, lumea n-ar trebui să fugă din calea voastră ca să evite coliziunea. Îmi pare rău dacă cineva s-a pișat în cutia ta de Froot Loops¹ azi-dimineață, dar te rog, fă-ne tuturor o favoare și lasă-ți necazurile la ușă. Găsirea unui hobby sau frecventarea unui grup de terapie chiar te-ar ajuta cu problemele tale sociale. Așa că mulțumesc pentru primirea prietenoasă în școala ta, dar acum aș vrea să mă duc la clasă.

Holul e tot nemișcat și tăcut. Blondul pare absolut stupefiat.

Prietenii lui râd — adică râd în hohote, fără aer. Și acești munți de băieți sunt la fel de superbi ca nesuferitul numărul unu. Clopoțelul sună. Perfect. Am întârziat la oră.

Convinsă că m-am făcut înțeleasă și că nesuferitul a fost bine pus la punct, mă răsucesc pe călcâie, astfel încât

1 Marcă de cereale produsă de Kellog (n. red.).

părul meu îl atinge pe umăr și plec prin mulțime, lăsându-l să fiarbă.

— Mamă, Doamne, ce ți-a zis-o, Aiden! A fost *super haios!* spune unul dintre superbii lui amici, printre hohote de râs.

Deci Aiden îl cheamă pe nesuferit. Chiar e păcat că un nume și o față așa de frumoase sunt ratate din cauza unei personalități atât de urâte. Cam până aici a fost cu trecerea neobservată; presimt că toată lumea o să aibă ceva de zis despre mine după asta. După ce îmi ia un minut ca să mă adun, mă uit să văd dacă ar mai fi cineva care să știe unde e clasa mea.

Încordată chiar și în momentele cele mai bune, auzul unor pași destul de mari și hotărâți tropăind în spatele meu mă ia prin surprindere, după care mă simt răsucită brusc în aer și aruncată peste umărul lui Aiden. Cu fața lipită ferm de spatele lui, cu fundul în sus, pe umărul lui și cu rucsacul prins sub brațul lui, pornește cu mine pe hol.

— Ce naiba faci? Lasă-mă jos imediat! țip eu.

Aiden nu încetinește mersul și râde sub mine, nemernicul. Întind gâtul și văd fețele uluite a doi dintre cei trei amici ai lui care fuseseră cu el pe hol.

— Nu puteți să-i băgați mințile în cap?!

— Scuze, pisi, îmi strigă cel cu părul scurt și castaniu și cu ochi ciocolatii, cu un rânjet vesel. Zgârie-norii nu prea le au cu vorbele.

Nu pot să nu observ că Aiden are un spate frumușel. Mușchii se văd bine prin tricoul simplu și negru, strâmt, dar nu foarte. Dăm colțul și mă întâmpină privirile curioase ale celor care mai erau și atunci pe hol – e limpede că nici ei nu au nicio dorință de a mă ajuta.

Mă înjunghie durerea în partea dreaptă a pieptului. La naiba. După fuga pe hol, urmată de săltarea pe sus a musculosului Aiden și de această poziție incomodă, nu

e bine. Durerea începe să se împrăștie. Trebuie să cobor înainte să se înrăutățească situația.

— Ascultă, frate. Îmi cer scuze pentru ce ți-am spus, mint eu. Dar răpirea de persoane nu e modalitatea potrivită pentru rezolvarea problemelor.

El îmi așază mai bine corpul, provocându-mi o explozie de durere în coaste. Fără să încetinească pasul, urcă o scară. Frate, individul ăsta e ca iepurașul Duracell, nu obosește niciodată. Încep să am probleme cu respirația.

— Te rog, gem eu. Lasă-mă jos și discutăm.

El mă ignoră și își continuă mersul neabătut.

— Lasă-mă, te rog, jos încet...

Aiden se oprește brusc și mă pune jos.

Mă uit în sus la el, cu respirația tăiată. Coastele din partea stângă mă ard – dap, iar le-am iritat.

— Sala 341, spune el, după care îmi lasă rucsacul lângă mine și pleacă înapoi pe holul acum gol.

Amețită, încerc să mă ridic, dar durerea mă înjunghie în partea stângă, silindu-mă să mă întind din nou. Asta n-o să se termine bine. Hotărâtă să nu mai rămân nicio secundă pe podeaua asta jegoasă, încerc din nou, dar durerea mi se împrăștie în piept. Întinsă pe jos, sunt incapabilă să mă mișc. La naiba. Se pare că până la urmă asta nu va fi prima zi de școală.

M-am lovit la coaste de trei ori până acum, ceea ce nu e grozav. Întind mâna după rucsac, băjbâi după telefon și îl scot. Mama ignoră primul apel. Tipic. La al doilea răspunde după trei țârâituri.

— Alo? Haile... adică Amelia?

— Hei. Cred că m-am lovit iar la coaste. O să mă duc la spital. Am vrut să-ți spun ca să nu te sperii și să te gândești la ce e mai rău când o să te sune de la școală să-ți spună că nu am intrat la ore, deși am fost aici, spun eu, din poziția în care mă aflu pe podea.

Ea oftează, ca și cum s-ar minuna cum de am reușit să dau rateuri din prima zi de școală.

— Cum s-a întâmplat? Trebuie să fii mai atentă. El e încă liber și nu s-a termi...

— Știu. Nu contează. Am vrut să te anunț.

Până și vorbitul îmi provoacă dureri.

— Te sun când ajung la...

Mi se taie vocea când durerea devine insuportabilă.

— Amelia? Nu poți conduce până acolo.

Încerc să ignor iritarea care începea să se simtă în vocea ei.

— Vin eu să te iau de la școală... ajung repede. Între timp încerc să nu atragi și mai mult atenția asupra ta.

— OK, ne vedem în parcare.

Închid telefonul și îl bag în geantă. Cu ochii în tavan, mă gândesc la cea mai logică modalitate de a mă ridica.

— OK, Amelia. Ai trei coaste rupte și două coaste vinete care s-au vindecat – ai trecut o dată prin asta, poți s-o mai faci încă o dată.

Mă psihologizez ca să mă ridic.

Îndoi genunchii, îmi scot platformele și mi le bag în geantă. Înainte să mă răzgândesc, mă întorc repede pe burtă, cu grijă să nu mă ating de nimic cu partea stângă.

După ce mi-am înfășurat pe braț cureaua genții, ca să evit să mă aplec mai târziu s-o iau de jos, pun mâinile în dreptul capului, în poziție de ridicare, și mă împing în același timp în genunchi. Trag picioarele sub mine, mă ridic cu grijă și mă reazem de dulapuri.

— Super, te-ai ridicat. Acum trebuie să găsești afurisita de ieșire din școala asta labirintică, îmi spun eu.

Încerc să mă adun, când întâlnesc privirea unor ochi ciocolatii cunoscuți. La naiba. De cât timp era acolo? Amicul lui Aiden, cel cu păr castaniu, care își amintise

replica mea cu zgârie-norii, stă lângă un dulap deschis și se uită la mine. Lângă el este celălalt membru al grupului de uriași umblători, cel cu părul blond-murdar, care se uită cu ochi mari, fără să clipească. Mi-am înghițit mândria, refuzând să-mi arăt slăbiciunea, și mi-am luat privirea de la ei, pornind în direcția opusă.

— Ieșirea e în partea cealaltă, strigă după mine o voce șovăitoare – e cel cu părul blond-murdar.

Afurisita asta de busolă internă defectă.

— Cât de mult ați văzut? întreb eu, îndreptându-mă spre ei.

— Păi, cam tot ce s-a întâmplat după ce Aiden a plecat și te-a lăsat acolo, răspunde el șovăitor.

Perfect, deci tot.

— Și nu i-a trecut niciunuia prin cap *s-o ajute pe fata care suferă pe jos?*

Asta îi scoate din starea de stupeoare. Cel cu ochii căprui își închide repede dulapul și amândoi se reped la mine.

— Acum nu am nevoie de ajutor! exclam eu, strângând din ochi de durere, iar asta îi face să rămână pe loc.

— Sigur nu ai nevoie de ajutorul nostru? întrebă blondul, rânjind.

Nemernic ordinar, ce mod de a lovi o fată căzută la pământ. Nu ajută cu nimic faptul că ei doi arată ca niște supermodele, iar eu arăt acum de parcă m-aș fi târât prin tomberonul unui restaurant. Sunt gata să-i spun unde să se ducă, dar încep să respir mai greu și îmi dau seama că nici măcar nu știu cum să ajung în parcare, să mă întâlnesc cu mama.

Inspir adânc.

— Îmi spuneți și mie cum ajung în parcare, vă rog?

— Te ducem noi, spune blondul.

— N-ar trebui să fiți la oră?

— Nu, spune el. Suntem în aceeași clasă cu tine. E cea mai plicticoasă oră posibil și asta e mult mai interesant.

— Mă bucur că suferința mea reușește să spargă monotonia zilei, spun eu sec.

— La naiba, nu am vrut să sune așa, spune el jenat și trece în stânga mea, luându-mă pe după umeri, în timp ce brunetul trece în dreapta.

— Au! țip eu la blond când durerea începe să mă înjunghie. Aia-i partea care mă doare, lasă-mă așa.

— Rahat, scuze, spune el și pornim pe hol dureros de încet, cu blondul în față și ținându-mă de mijlocul supermodelului cu păr castaniu, care mă ajută să merg.

— Fir-ar să fie, mormăie tipul de care stau agățată.

Se oprește din mers, după care mă ia în brațele lui bronzate și musculoase ca la nuntă și pornește din nou.

— Noah, ia-i geanta și deschide ușa, spune el, vizibil iritat de coborârea lentă.

Bucuroasă că nu mai sunt pe picioarele mele, îmi țin gura într-un fel care nu îmi e caracteristic, prea obosită și prea îndurerată ca să mă mai cert. Ajungem la o ușă dublă, care pare foarte grea și care dă spre parcare. Noah deschide ușa ca să trecem, iar eu îmi apăr ochii de brusca strălucire a soarelui, uitându-mă după mama.

— Poți să mă lași jos acum; mama trebuie să ajungă.

El mă lasă jos, dar continuă să mă țină de mijloc și nu face vreo mișcare să plece.

— Nu putem să te lăsăm singură aici, nu? spune Noah, așezându-se pe treptele de ciment și uitându-se la prietenul lui, care încuviințează din cap.

— N-o să aveți probleme dacă lipsiți? întreb eu curioasă.

— Neah. Apropo, eu sunt Mason.

Zâmbește și mă ajută să mă așez pe trepte.

— Pe Noah l-ai cunoscut. Și tu ești?

— Amelia, răspund eu.

Durerea din piept nu a slăbit și, deși nu vreau să recunosc, într-un fel mă bucur că îmi țin companie.

— Știi, începe Noah ezitant, uitându-se la mine cu ochii lui de un verde-deschis, Aiden nu e băiat rău. Nu știa că o să-ți facă rău.

— Dacă știa că ai probleme cu coastele, nu te-ar fi luat pe sus. Așa se prostesc băieții, știi. N-a făcut niciodată rău cuiva intenționat, mai ales cuiva mai mic ca el.

Chiar îmi doream să nu mă fi auzit vorbind singură pe hol.

— Părea că n-are nicio problemă să facă praf din vorbe o față nevinovată. Și, din câte îmi dau seama, nu e prima oară.

— Nu face des asta – acum e iritat, are niște probleme. Plus că în dimineața asta a fost prost dispus, așa că, normal, s-a descărcat pe primul care i-a dat un motiv – pe tine, spune Noah, ca și cum este o scuză absolut acceptabilă.

— Și apoi, te-ai descurcat perfect. A fost de departe cea mai tare chestie pe care am văzut-o, când i-ai dat cu flit, zâmbește Mason.

— Serios? întreb eu, sceptică.

— Serios. Să-i desenezi o hartă pentru iad? Tare de tot! Și ai văzut ce față a făcut când i-ai spus cum să-și rezolve problemele? râde Noah.

— Partea mea preferată a fost când i-ai spus unde îi e locul penisului, îmi face Mason cu ochiul.

— Voi nu sunteți supărați pentru ce am zis?

— De ce? Pentru comentariul ăla, că suntem zgârie-nori umblători care trec ca buldozerul pe hol și distrug totul în calea lor? întrebă Noah zâmbind.

— Ceva de genul, murmur eu.